

บทที่ 1

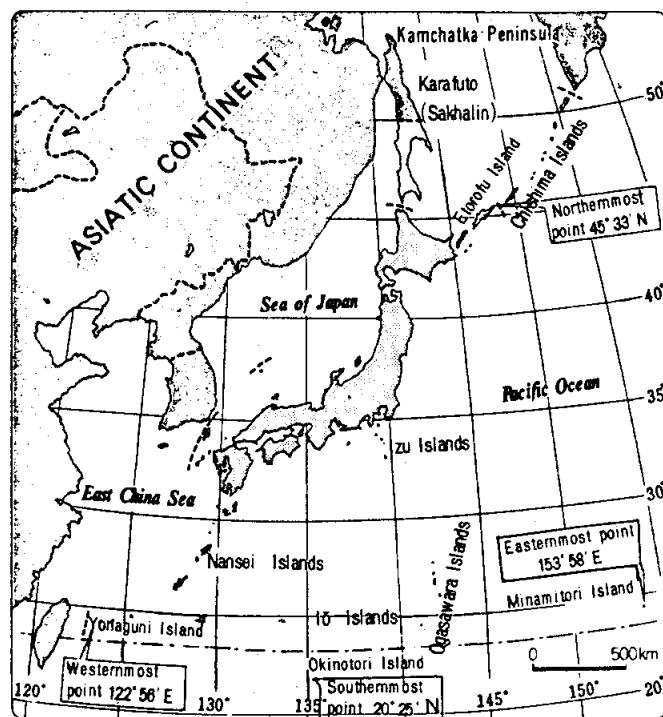
บทนำ

1. วัตถุประสงค์

- 1.1 เพื่อให้นักศึกษาอธิบายที่ทึ่งของประเทศไทยที่มีอยู่บุน และการสำคัญของที่ทึ่งนี้ในภูมิภาคเอเชียได้
- 1.2 เพื่อให้นักศึกษาทราบชื่อและขนาดของเกาะใหญ่ ๆ และภูมิภาคของญี่ปุ่น
- 1.3 เพื่อให้นักศึกษาทราบที่ทึ่งของจังหวัดต่าง ๆ ในแต่ละภูมิภาค โดยเฉพาะจังหวัดซึ่งเป็นที่รู้จักกันทั่วไป
- 1.4 เพื่อให้นักศึกษาเข้าใจพัฒนาการของญี่ปุ่นก้านการ เป็นสมัยใหม่ และการเป็นอุตสาหกรรม และยลกระหนบต่อแม่พิมพ์พิ กะวันทก
- 1.5 เพื่อให้นักศึกษาเปรียบเทียบญี่ปุ่นกับสหราชอาณาจักร ในด้านความสำคัญ ซึ่งเกิดจากที่ทึ่ง และลักษณะของประเทศไทย

2. ที่ทึ่งและขนาด

หมู่เกาะญี่ปุ่นทั้งอยู่ในมหาสมุทรแปซิฟิกนอกฝั่งทะเลทางตะวันออกของทวีปเอเชีย ไทยมีทางเดินญี่ปุ่นกันอยู่ ซึ่งแบ่งเป็นลักษณะทั่วไป ส่วนทางใต้ของญี่ปุ่นกับมหาสมุทรเกาหลี กว้างประมาณ 180 กิโลเมตร ส่วนทางเหนือกับระเบียงทางที่สันที่สุดไปยังสหภาพโซเวียต ประมาณ 300 กิโลเมตร ส่วนที่กว้างที่สุดของทะเลญี่ปุ่นเกินกว่า 900 กิโลเมตร และลึกกว่า 4,000 เมตร ญี่ปุ่นเป็นหมู่เกาะรูปโถง ยาว แคบ ทอดตัวในทิศทางทันกอกเฉียงไป-กลับอีกด้วย ครอบคลุมเนื้อที่เป็นความกว้าง 3,800 กิโลเมตร โดยมีข้อมูลของภูมิภาคคันนี่ (รูป 1.1) จุดเหนือสุดคือ เกาะเอตอรอฟุ (Etorofu Island) ที่ $45^{\circ}33'$ เหนือ จุดใต้สุดคือ เกาะโโคคิโนโกริ (Osenotori หรือ Parce Vela Island) ที่ $20^{\circ}25'$ เหนือ จุดตะวันออกสุดคือ เกาะมินามิโกริ (Minamitorii หรือ Marcus Island) ที่ $153^{\circ}58'$ ตะวันออก และจุดตะวันตกสุดคือ เกาะโยนาจูนิ (Yonaguni Island) ที่ $122^{\circ}56'$ ตะวันออก (Noh and Gordon, 1974:1) ญี่ปุ่นพื้นที่รวมทั้งสิ้น 377,765 ตารางกิโลเมตร ซึ่งเท่ากับประมาณร้อยละ 4 ของขนาดประเทศไทย

รูป 1.1 ทั่งและขอบเขตของหมู่เกาะญี่ปุ่น

ทมา: Noh and Gordon, 1974:1.

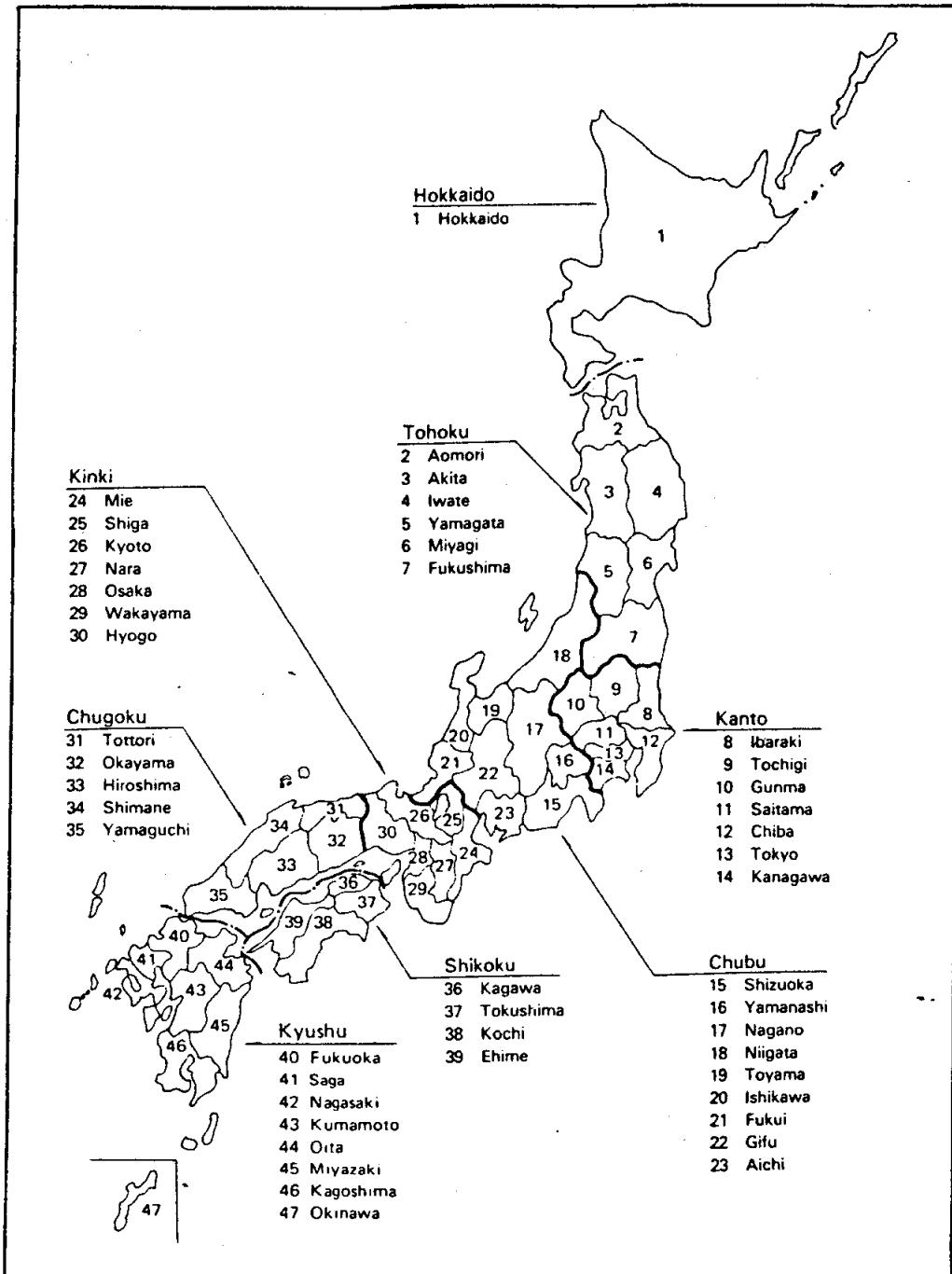
สหรัฐอเมริกา และใหญ่เป็นหนึ่งเท่าครึ่งของสหราชอาณาจักร (ญี่ปุ่นฉบับgrave เป้า, 2526:5) ประกอบกิจกรรมทางการค้า 4 เกาะ ไก้แก่ ฮอกไกโด (Hokkaido) ชอนชู (Honshu) ชีโกกุ (Shikoku) และคิวชู (Kyushu) และเกาะเล็ก ๆ ใกล้เคียงอีก 3,918 เกาะ ระหว่างทางที่ชื่อช่องแค้นชูบันชีโกญี่ป่าและอินแลนด์ (Inland Sea หรือเรียกว่า Seto Inland Sea) คันไซ เกาะทั้ง 4 ซึ่งประกอบเป็นส่วนสำคัญของประเทศไทยและเชกเคลติกจีคลาดช่องซีกโลกเหนือ ขนาดของเกาะทั้ง 4 คิดเป็นร้อยละของพื้นที่รวมทั้งประเทศไทย แยกໄก์ดังนี้ (Facts and Figures, 1985:15 - 20)

ฮอกไกโด	83,519	ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 22.1)
ชอนชู	230,991	ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 61.1) เป็นเกาะใหญ่ที่สุด แบ่งออกเป็น 5 ภูมิภาค ไก้แก่
โทโฮคุ (Tohoku)	66,908	ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 17.7)
คันโต (Kanto)	33,370	ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 8.6)
ชูบุ (Chubu)	66,772	ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 17.7)
คินกี (Kinki)	33,065	ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 8.8)
ชูโกกุ (Chugoku)	31,876	ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 8.4)
ชีโกกุ	18,804	ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 5.0)
คิวชู	44,391	ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 11.8)

ทางด้านการบริหารประเทศไทย ภูมิภาคทั้ง 8 นั้นแบ่งออกเป็น 47 จังหวัด (รูป 1.2 และตาราง 1.1) เมืองหลวงของญี่ปุ่น คือโตเกียว (Tokyo) ตั้งอยู่ในเกาะชอนชูที่ latitude 35°41' เหนือ และ longitude 139°46' ตะวันออก เป็นท่าแหล่งที่ใกล้เคียงกับลักษณะของเทศบาลเอเธนส์ ลอนดอนเจลีส์ มักกิ้ง และซิงค์ค์ ดี ซี

3. จากสมัยโซลูชันส์

ญี่ปุ่นรวมเป็นประเทศไทยเมื่อประมาณ 1,500 ปีมาแล้ว ทางด้านศาสนาญี่ปุ่นได้รับอิทธิพลอย่างมากจากจีน และได้รับอิทธิพลเล็กน้อยจากโปรตุเกส สเปน และอินเดีย เมื่อ

รูป 1.2 ภูมิภาคและจังหวัดของญี่ปุ่น

ทมา: Facts and Figures of Japan, 1985:10.

ตาราง 1.1 รายชื่อ 47 จังหวัดของญี่ปุ่น

ເກະໂອກໄກໂກ (1 ຈັງຫວັດ)

1 ໜີກໄກໂກ

ເກະໂອນຫຼຸ (34 ຈັງຫວັດ)

ກູມິກາກໄຕໄຂະຄຸ

2 ອາໂໂໂນຣີ

3 ອາຄີທະ

4 ອົວເທະ

5 ຍານາມາກທະ

6 ມີຍານີ

7 ພຸດຸ້ມິນະ

ກູມິກາກຕັນໄກ

8 ອົມາຮາຄີ

9 ໂຮືກີ

10 ກັມະ¹

11 ຂາອີການະ

12 ຮົມະ

13 ໄກເກີຍາ

14 ຄານາງງວະ

ກູມິກາກຫຼຸ²

15 ຜິບຸໂອຄະ

16 ຍານານາສີ

17 ນາງາໂນະ

18 ນຶງກະ

19 ໂໄຍນະ

20 ອີ່ຫິກາວະ

21 ພຸດຸ້

22 ກີຸ

23 ອາວີ້ຊີ

ກູມິກາກຄິນຄີ³

24 ມີເຂະ

25 ຮົງະ

26 ເກີຍາໄກ

27 ນາຮາ

28 ໂໜາກາ

29 ວາຄາຍານະ

30 ເເຢົວໄກ

ກູມິກາກຫຼຸໄກ⁴

31 ໂທທໄກ

32 ໂອຄາຍານະ

33 ສີໂຮສິນາ

34 ຜິມາເນະ

35 ຍານາກຸ່ສີ

ເກະຫຼືກຸ (4 ຈັງຫວັດ)

36 ຄາງງວະ

37 ໄກຜຸດຸ້ມິນະ

38 ໄກລີ

39 ເອຂີເນະ

ເກະຄົງ (8 ຈັງຫວັດ)

40 ພຸດຸ້ໂອຄະ

41 ຜ້າງະ

42 ນາງໝາກີ

43 ຕຸນາໂນໂກະ

44 ໂອອິກະ

45 ມີຍາໝາກີ

46 ດາໂງສິນະ

47 ໂອກິນາກາ

การงาน 1.1 (กอ)

หมายเหตุ

- 1 หรือเรียกว่า กันมัง (Gumma)
- 2 ภูมิภาคชูบุ แบ่งย่อยออกเป็น 3 เขต คือ
 1. เขตโซคุริกุ (Hokuriku) ประกอบด้วยจังหวัด นีงาตะ โทยานะ อิซูคาวะ และฟุคุโนะ
 2. เขตโทسان (Tosan) ประกอบด้วยจังหวัด บามานาชิ นางาโนะ และกิฟุ
 3. เขตโทකาย (Tokai) ประกอบด้วยจังหวัด ชิซูโอะกะ และอาโออิชิ
- 3 หรือเรียกว่า คันชาอิ (Kansai)
- 4 ภูมิภาคชูโගุ แบ่งย่อยออกเป็น 2 เขต คือ
 1. เขตเซน'โย (San'yo) ค้านะเลอินแลนด์ ประกอบด้วยจังหวัด โอลิบานะ อิริชิมา และยามากุชิ
 2. เขตเซน'อิน (San'in) ค้านะเลอญี่ปุ่น ประกอบด้วยจังหวัด โท๊ทโกริ และชิมานาเนะ

ประเทศเหล่านี้คือคินแคนทาง เอเชียตะวันออกเป็นอาณาจักรระหว่างศกวรรษที่ 16 – 18 ก่อนทันยุคอาณาจักร ซึ่งมีอยู่นับและยังคงอยู่ท่ามกลางมิชชันนารีชาวญี่ปุ่น แท้เมื่อชาวญี่ปุ่นปรบมารยาห์ แต่ในประเทศในแบบพิกานากัน ฯ ซึ่งมีนักเรียนปีกประเทศ ปลายศกวรรษที่ 16 ทุนนางซึ่งมีชื่อหน้า – เกรงจักรวรรคินิยมญี่ปุ่น ภักดิ์สนใจเรียนให้เพื่อค้าและมิชชันนารีท่องชาติทั้งหมด ภารามาริส์ ไคร เนพาระนิกายโรมันคาทอลิกได้รากฐานมั่นคงพอสมควร แท้ดูอย่างในฐานะสิ่งที่จะนำไปสู่การยึดครอง เป็นอาณาจักร จึงถูกการคัดล้างในทันศกวรรษที่ 17 ซึ่งมีนักเรียนมีการคิดค้นกับชาวญี่ปุ่นให้แนบชิดสุด เพราะไม่อยากเป็นเช่นพิลิมปินส์ ซึ่งจะมีนักเรียนเป็นของสเปนแล้วยังคงมีพ่อค้าจีนและชาวคัชจานวน ไม่นำกันมาคิดค้นและมีการควบคุมอย่างเคร่งครัด ออยู่ในเกาะเล็ก ฯ ใกล้เมืองนางชาภิ ซึ่งนับ เป็นชาวญี่ปุ่นพวยเคียวที่อยู่ในซึ่งมีนักเรียนในช่วงเวลาหลายศกวรรษ กันนั้นในสมัยโชกุนกรุงศรีอยุธยา ซึ่งมีอยู่อย่างโตก็คือเคียวเป็นเวลาาราว 2 ศกวรรษ (ค.ศ. 1638 – 1854) (de Blie, 1981: 233) ในกลางศกวรรษที่ 19 ซึ่งมีนักเรียนเป็นประเทศชนบท และประชารากรราษฎร์อยละ 85 ประกอบ อารชีฟเกณฑารกรรม

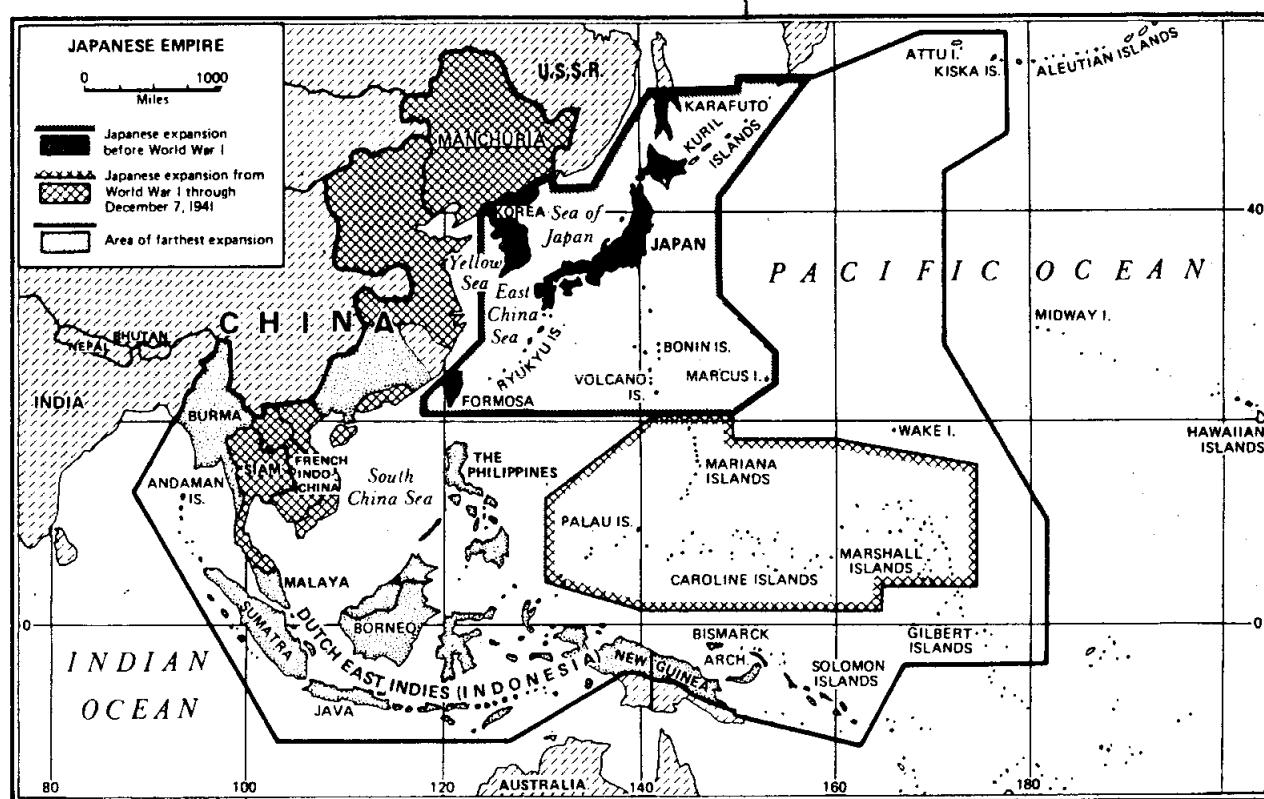
เมื่อถึง ค.ศ. 1854 สมรัฐอเมริกาส่งกองเรือมาบังคับให้ญี่ปุ่นเข็นสนธิสัญญาเบิกเมือง ท่าและท่าการค้าทั้งหมด มาประท跗ญี่ปุ่นนั่น ฯ เช่น อังกฤษ ฝรั่งเศส และเนเธอร์แลนด์เข้ามา ทำสนธิสัญญาการค้าเข่นกัน ซึ่งมีนักเรียนทัศนคติที่คิดค้นการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ ในสมัยเมจิ (Meiji Period ค.ศ. 1868 – 1911) เมื่อมีการเดิมล้มระบบฟิวค็อต (ศักดินา) และโชกุนศิริ ข่านจากการปกครองแก่พระจักรพาร์ก เมืองหลวงถูกข้ายจากเกียวโตมาที่เมืองเอโอะซึ่งเป็นศูนย์ – กลางแห่งการปกครองของระบบใหม่ในกรุงศรีอยุธยา และพระจักรพาร์กทรงเปลี่ยนชื่อเมืองเอโอะเป็นโภเกียว (แปลว่ากรุงหลวงตะวันออก) เมืองนี้เป็นเมืองในที่ราบคันโตมีคนอาศัยอยู่มาก ทั้งอยู่ริมน้ำแม่น้ำคิโนะ บนชวาภะเดล ซึ่งจะกลายเป็นอาชีวศึกษาที่คับคั่งแห่งหนึ่งของโลก เมื่อเริ่มสมัยเมจิจันซึ่งมีนักเรียนเป็น ประเทศที่อ่อนแอด้านลัง ซึ่งมีนักเรียนมีกุลลุ่มน้ำมีอาชีวชีวิตรุกมุ่งหมายในการเร่งทำประเทศให้ทันสมัย และเป็นอุตสาหกรรม เพื่อให้ทันโลกตะวันตกซึ่งได้พัฒนาอุตสาหกรรมและเทคโนโลยีไปมากแล้ว และเพื่อให้ญี่ปุ่นเข้มแข็งมีองค์กรนักเรียนจากสถาบันอาณาจักรซึ่งกำลังศึกษาเรียนรู้ในเอเชีย ภายใต้ศกวรรษ แรกของสมัยเมจิ ซึ่งมีนักเรียนลรรจักรพาร์ก และในที่สุดก็ขยายอันราชอาณาจักรให้ทันตะวันออกไกลและแบบพิกานากัน ซึ่งมีชื่อญี่ปุ่นอยู่ในประเทศนักเรียนและพัฒนาเทคโนโลยีที่มีอยู่ของประเทศอุตสาหกรรม แท้เมื่อจากญี่ปุ่นเมื่อเชื้อเพลิง

พ่อสมิลแล้วทั่วทุกมณฑล จึงมุ่งเข้าควบคุมทรัพยากรธรรมชาติของประเทศไทย ฯ ให้ญี่ปุ่นปกครอง โภคทรัพย์ในปี 1895 บีกฟอร์โนช่า (ค.ศ.1895) และเกาหลี (ค.ศ.1910) ซึ่งมีข่าวและผลิตภัณฑ์การกรรมอัน ฯ นักจากนี้เกาหลียังเปรียบเสมือนสะพานสู่หัวป่าเชีย พร้อมกับเกาหลีซึ่งมุ่นไก่ส่วนทางใต้ของเกาะแซคาลิน (Sakhalin หรือเรียกว่า カラフートะ Karafuto) บางส่วนของแหลมเลียวทุง (Lioutung) ในญี่ปุ่นเรียก เมื่อชนบทราบกับรัสเซีย (ค.ศ.1904 ถึง 1905) การเป็นพันธมิตรกับเยอรมันในสหภาพโลกครั้งที่ 1 ทำให้ญี่ปุ่นได้หมู่เกาะในมหาสมุทรแปซิฟิก เช่น หมู่เกาะนาเรียน่า หมู่เกาะมาาร์แซล และหมู่เกาะคาโรไลน์ เป็นกิณภัณในอาณาจักรญี่ปุ่นบีกครองญี่ปุ่นเรียกเมื่อทันทเวรรษ 1930 และยึดจันใน ค.ศ.1937 ซึ่งบริเวณเหล่านี้ล้วนแต่เหล็กและถ่านหิน (รูป 1.3)

ระยะแรก ฯ ของสหภาพโลกครั้งที่ 2 อย่างชาญฉลาดในญี่ปุ่นเบื้องตนนี้ บีกครองและไม่สามารถดูแลครองมีองค์กันอย่างนิ่มๆ เอเรียช่องญี่ปุ่นห่างไกลได้ ญี่ปุ่นจึงถือโอกาสเข้ายึดครองอินโดจีน ฟื้น มาลายา และอินโดนีเซีย ซึ่งเป็นแหล่งน้ำมัน คิบูก แร่ธาตุอื่น ๆ และผลิตภัณฑ์ เกษตร แม้แต่สหราชอาณาจักรไม่สามารถป้องพิลิปปินส์ไว้ได้ ญี่ปุ่นได้ครอบครองกิณภัณในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จนตีกินเกียร์และออสเตรเลีย ระหว่าง ค.ศ.1875 – 1945 ประชากรของญี่ปุ่นเพิ่มเกือบสองเท่า จาก 36 ล้านเป็น 72 ล้านคน และประเทศกล้ายเป็นอุตสาหกรรม ความก้าวหน้าทางอุตสาหกรรมของญี่ปุ่นระหว่างทันทเวรรษ 1870 และสหภาพโลกครั้งที่ 2 เป็นที่น่าทึ่งมาก

หลังจากถูกทิ้งระเบิดปรมาณูที่เมืองอะริซามะและนางาซากิ และสหภาพใช้เวียทติ๊นจิเข้าร่วมสหภาพ ญี่ปุ่นก็ยอมแพ้ในเดือนสิงหาคม ค.ศ.1945 และญี่ปุ่นเสียอาณาจักรที่มีอยู่ก่อนและที่ได้มาระหว่างสหภาพโลกครั้งที่ 2 หลังอุตสาหกรรมถูกทำลายไปหมด สหราชอาณาจักรญี่ปุ่น เกาะใบิน (Bonin Islands) ให้ญี่ปุ่นในปี 1968 และกีนญี่ปุ่น เกาะริวูกุ (Ryukyu Islands) รวมทั้งไอโกินาวะ ซึ่งเป็นทั้งช่องฐานทัพใหญ่ของสหราชอาณาจักร ใน ค.ศ.1972 หันไปให้สหราชอาณาจักรญี่ปุ่นได้โดยทันที โภคทรัพย์จากการคุกคามทั้งหมด (Hall, 1976:15)

อุตสาหกรรมของญี่ปุ่นเริ่มกันใหม่ปลายทันทเวรรษ 1940 เมื่อถึงทันทเวรรษ 1970 ญี่ปุ่นประสบความสำเร็จในสิ่งที่สหราชอาณาจักรทำสำเร็จในเวลา 200 ปี โดยใช้เวลาเพียงครึ่งหนึ่ง

รูป 1.3 จักรวรรดิญี่ปุ่น ก่อนสหภาพโลกครั้งที่ 1 ถึง สหภาพโลกครั้งที่ 2

ทมา: Hall, 1976:13.

เท่านั้น (Cole, 1983:146) การพัฒนาของดินปูนทำให้ผลิตภัณฑ์รวมประชาชาติ (ACP) ท่องคนเพิ่มจากประมาณ 100 เหรียญสหรัฐ (ซึ่งเท่ากับหลายร้อยเหรียญในปี 1980) เมื่อสิ้นสหกรณ์เป็น 9,684 เหรียญสหรัฐ ใน ก.ศ.1981 ผลิตภัณฑ์รวมประชาชาติสำหรับ ก.ศ.1981 เท่ากับ 1,139 พันล้านเหรียญสหรัฐ ทำให้ดินปูนเป็นประเทศที่มีเศรษฐกิจใหญ่เป็นที่สองของโลกเสรี รองจากสหรัฐอเมริกา (ดูปุ่นฉบับกระเบื้อง, 2528:65) การเป็นสมัยใหม่และยั่งยืนทางอุตสาหกรรมของดินปูนนับว่ามีเอกลักษณ์ในหลายด้าน ดินปูนประสบความสำเร็จในการเปลี่ยนแปลงสังคมของตน โดยนักวางแผนชั้นนำเน้นงานตามโครงสร้างพื้นฐานของดินปูนที่มีอยู่แล้ว และการจุดมุ่งหมายของคนดินปูนจากการนำเข้าเทคโนโลยีและนวัตกรรมจากต่างชาติ วิธี ความทะเยอทะยาน พลัง และความสามารถในการจัดการทำให้ดินปูนใหม่ที่ถูกสร้างขึ้นมาเป็นการผสมผสานระหว่างสมัยใหม่และสมัยเก่า ซึ่งนับเป็นความสำเร็จที่เกิดจากคนดินปูนเอง (de Blie, 1981:236)

4. ดินปูนและสหราชอาณาจักร

ดินปูนจะถูกเบรรியนเทียบกับสหราชอาณาจักรในด้านที่เป็นประเทญมุ่งการอย่างแม่นคินให้ทุกคนอยู่หนาแน่นและมีความอุ่นสมบูรณ์ มีบทบาทสำคัญคล้ายคลึงกันคือ มีความสนใจทางทะเลมาก เน้นอ่านจากทางทะเล และเป็นผู้นำเบิกพัฒนาการทางอุตสาหกรรมเร็วกว่าแผ่นดินที่อยู่ใกล้เคียง ทั้งดินปูนและสหราชอาณาจักร ได้รับอิทธิพลทางวัฒนธรรมอย่างมากจากสถาบันและความคิดเห็นแบบที่ตั้งพัฒนาไปก่อน ทั้งสองอยู่ใกล้เคียงกันพอสมควร การคุณภาพดีที่สุดในโลก เมื่อพิจารณา แท่นในเวลาเดียวกันที่เสียงชวางกันอยู่ก็เป็นสิ่งที่ช่วยกันการป้องกันเมืองมีความจำเป็นท้องแยกหัวอยู่อย่างสันโภ (Trewartha, 1965:16)

แม้ว่าความคล้ายคลึงเหล่านี้จะเกิดขึ้น ดินปูนก็แตกต่างจากสหราชอาณาจักรมากทางวัฒนธรรมและเศรษฐกิจหลายด้าน บัจจุบันภูมิภาคที่ 2 ประการช่วยให้เกิดความแยกต่างนี้ ปัจจัยแรกคือ ดินปูนแตกต่างจากสหราชอาณาจักรทางด้านลักษณะภูมิภาคที่จะอยู่ภายใต้ประโยชน์ในมนุษย์ทั่วโลก และใช้ประโยชน์จากพื้นที่ได้ บัจจุบันที่สองคือ มีน้ำที่ส่องใส่และน้ำที่อิฐมวลมากนายท่อดินปูนนั้นเป็นอารยธรรมของจีนอย่างเดียว เช่น ศิลปะ ศาสนา ปรัชญา และระบบเกษตรกรรม ในมีความแตกต่างหรือการผสมผสานกันทางวัฒนธรรมอย่างในญี่ปุ่น กัมพูชา อิทธิพลของชนท่อดินปูน ทำให้ดินปูน

คล้ายคลึงกับเรื่องมากกว่าที่สหราชอาณาจักรจะคล้ายคลึงกันยุโรป นอกจานนี้ ทั้งนี้ทั้งนี้ระหว่างจีน กับญี่ปุ่นยังกว้างกว่าของแคนาดาหรือหลายเท่า ทำให้ความสมมติ์ระหว่างแผ่นดินใหญ่และญี่ปุ่นมีอยู่ แท้ที่ช่วยให้ญี่ปุ่นเป็นอิสระจากภารภารานหรือการบัญชาตัวเข้า ชาวญี่ปุ่นมีค่านิร្នีด้วยส่ายแสบมากเหมือน กับชาวอังกฤษ และสิ่งที่เข้ามาในญี่ปุ่นก็มาจาก การเลือกซองชาวญี่ปุ่นเอง การที่เป็นการันต์ทอง มีความรู้สึกเป็นชาติกวาย และมีความแยกทางทางความคิดระหว่างสิ่งที่เป็นญี่ปุ่นกับสิ่งอื่น ๆ ทั้งสองอย่างนี้ช่วยให้ญี่ปุ่นคัดแปลงอาหารธรรมชาติมาเป็นลักษณะของภูมิภาคคนโดยเฉพาะ และในเวลาท่องเที่ยวในการเปลี่ยนแปลงญี่ปุ่นง่ายและเร็วขึ้น เมื่อเทคโนโลยีหวานทกถูกนำมายืดย่างกว้างขวาง (Murphrey, 1971:351-2)

5. สุรุป

5.1 ญี่ปุ่นเป็นประเทศหนึ่งเดียวในโลกที่ไม่ยอมรับพิธีกรรมอภิเษกแต่งงาน ทั้งอยู่ในมหาสมุทรแปซิฟิกนอกฝั่งทะเล ที่รุนแรงของเยอรมัน นิทั่งญี่ปุ่นกันทางจากประเทศเพื่อนบ้าน คือ สภาพโซเวียต จีน เกาหลีเหนือ และเกาหลีใต้ ปลายหนึ่งของการทางเหนือโค้งเข้าใกล้เค้าแซกานิชของสภาพโซเวียต ส่วนปลายทางใต้ถูกญี่ปุ่นตั้งอยู่ใกล้กับมหาสมุทรเกาหลี ญี่ปุ่นตั้งอยู่ใกล้จากประเทศที่มีการค้าคือทางเพชรบุรีอย่างใกล้ชิด

5.2 ญี่ปุ่นประเทศอย่างเดียวในโลกที่มี 4 เกาลี เรียงกันตามแนวตั้ง ตอนซ้าย ออกไก่ คิวชู และซีกุ ภาระนิหารประเทศแบ่งออกเป็น 8 ภูมิภาค ซึ่งแบ่งข่ายออกเป็น 47 จังหวัด

5.3 เนื่องจากความหลากหลายทางภูมิศาสตร์ในญี่ปุ่น ทำให้ญี่ปุ่นขึ้นมาเป็นค่าและนักสอน-ศาสตราษากว้างทั่วโลกไป และปีกประเทศเป็นเวลาประมาณ 2 พศวรรษ (ค.ศ. 1638 – 1854) มีเพียงพ่อค้าชาวตะวันตกและจีนซึ่งมากคิดที่เมืองนางาซากิ แท้ที่ถูกควบคุมอย่างเกรงครั้ง

5.4 สมรภูมิการสั่งกองเรือมาบังคับให้ญี่ปุ่นเซ็นสนธิสัญญาเปิดเมืองทำละกา ใน ค.ศ. 1854 หลังจากนั้นประเทศญี่ปุ่น ฯ ค้ากับโลก

5.5 ใน ค.ศ. 1868 โชกุนคินย่านาจิให้พระจักรพรรดิ มีการบัญญัติเมืองหลวงของประเทศญี่ปุ่นที่โตเกียว พร้อมทั้งการทำประเทศให้เป็นสันมั่นและการพัฒนาอุตสาหกรรม

5.6 ญี่ปุ่นเป็นจักรวรรดิมีสมัยใหม่ที่สำคัญของโลกที่ไม่ใช่ตะวันตก นั่งหัวอยู่ในตน เพื่อทักษิยการและวัสดุกินที่จำเป็นในการพัฒนาอุตสาหกรรม ปลายศตวรรษที่ 19 ยิ่งคืบแผนแบบ

ເອເຮັດໄກກວ້າງຂວາງ ແລະ ມີອິຫຼພລກທ່ານການຮອງແປບີພິກທະວັນກົກເປັນອັມນາກ

5.7 ການພໍາຍແພັ່ງຄວາມໂລກຮັງທີ 2 ທ່າໃຫ້ຢູ່ນຸ່ນສູງເສີມອາຍານິຄນໄປໜົກ ແລະ ອຸກສາກຮຽນໄກຮັບຄວາມເສີມຫຍາມກຳ ອຸກສາກຮຽນເຮັ່ນຫືນໃໝ່ໃນມິລາຍທຫວຽນ 1940 ແລະ ພັນາ ຂອງຈຳກົງເງິນເປັນຜູ້ນໍາທາງເກຣະງົງກົງຂອງໂລກໃນມັຈຊູນັກ

5.8 ການເປັນແປງຄວາມໃຫ້ທາງໂຄຮ່ວງການເນືອງແລະ ເກຣະງົງກົງສັງຄນ ໃນວ່າ ຈະເປັນການເຂົ້າສູ່ສົມບັນໄໝໃນທົກວຽນທີ 19 ຮົອການພື້ນຖານສັງຄວາມໂລກຮັງທີ 2 ປະສົບຄວາມ ສ່າເວົາໂຄຍໄນໄກທີ່ຈາກງານປະເທົ່າກິ່ງເຄີມ ຮົອທ່າໄຫ້ເກີດການຫາຄ່ວົງທາງສັງຄນ ມັຈຊູນັກໃນຢູ່ນຸ່ນ ມີຫັງສັງຄພສົມບັນໄໝແລະ ແນຍສຸມສານກັນ

5.9 ແນວ່າຢູ່ນຸ່ນກັບສຫຽງອາມາຈັກຮະນິ້ຕັ້ງເປັນເກະບອູນອົກເປັ້ນປົນແບ່ນຄົນ ທີ່ມີຄວາມ ອຸກນສນູງຮົມແລະ ປະເທົ່າການຫາແນ່ນເໜືອນກັນ ແກ້ວຢູ່ນຸ່ນເຊື້ອແທກທ່າງກຳນົກລັກຂະໜະທາງກາຍກາພທີ່ໄນ່ເປັນ ປະໂຍບ່ນທ່ອກການພັນາປະເທົກ ແລະ ວັນຊຽນກ່າງ ຖ້າ ຂຶ້ນໄກຮັບອິຫຼພລຈາກຈົນ ໃນແປປປ່ວນຫລາກ-ຫລາຍເໜືອນກັນອິຫຼພລຂອງຢູ່ໂປກວັນກົກທ່າສຫຽງອາມາຈັກ

คำถานทাযบก

อักนัย

1. ອົບນາຍທີ່ກັງຂອງໜູ້ເກະຜູ້ປຸ່ນ ພ້ອມທັນນອກຮື່ອງນິກາທ່າງໆ
2. ອົບນາຍເຫຼຸດລະບດຂອງການເປັນສົນໃໝ່ ແລະການເປັນຊຸກສາທາກຽນໃນຜູ້ປຸ່ນ
ນັ້ນກັງແກ່ກ່າວຄວາມຮ່າຍທີ່ 19 ເປັນກົມາ ໂກຍສັງເ່ນ
3. ເຫຼຸກຜູ້ປຸ່ນຈຶ່ງກະຕູກເປົ້າຍເຫັນກັ້ນສໜາຍອາພາຈັກ ແລະນີກາຣເປົ້າຍ-
ເຫັນກັ້ນໄກນ້າງ

ปรนัย

1. ເກະທີ່ມີໜາກໃໝ່ທີ່ສຸກຂອງຜູ້ປຸ່ນຕີອ

1. ຄົວງູ	2. ຮີໂກຖູ
3. ດອນງູ	4. ດອກໄກໂກ
2. ໂກເກີຍກັງອຸບ້ໃໝ່ນິກາທິຂອງຜູ້ປຸ່ນ

1. ຊູນ	2. ຄັນໄກ
3. ໂໂໄຂະຖູ	4. ຖູໂກຄູ
3. ໃນ ຕ.ສ. 1972 ສໜາຍອົມເວົກຄືໜູ້ເກະໄກໃຫ້ກູ້ປຸ່ນ

1. ວິວກິວ	2. ໂນນິນ
3. ຖູກົດ	4. ຄາຮາພຸໄກ
4. ຂ້ອຄວາມກ່ອນນີ້ຂອງໄກຍີກົດ
 1. ທະເຄຜູ້ປຸ່ນກັນຜູ້ປຸ່ນຈາກແພັນຄົນເອເຊີຍ
 2. ຜູ້ປຸ່ນແນ່ງການປົກກອງອອກເປັນ 47 ຈັງຫວັດ
 3. ສໜາຍອາພາຈັກ ເປັນປະເທດແຮກທີ່ນັ້ນກັບໃຫ້ຜູ້ປຸ່ນເປັນປະເທດໃນປີ 1854
 4. ໂກເກີຍວາເມືອງຫລວງຂອງຜູ້ປຸ່ນມີຮູ້ເຄີນວ່າ ເວໂໂກ